Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 122. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 28-го ТРАВНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MAY 28, 1977 No. 122. VOL. LXXXIV.

Відбулось посвячення прапора 51-го Куреня Уладу Пластунів Юнаків ім. В. Симоненка

Джерзі Ситі, Н.Дж. (Н.С.) — У неділю, 22-го травня тут в Українському Народному Домі в Джерзі Ситі відбулася врочистість посвячення прапора 51-го Куреня Уладу Пластунів Юнаків ім. Василя Симоненка.

Розпочалося це свято вмаршем Куреня та представників інших пластових з'єднань, як теж делегації місцевого Осередку СУМА, зі своїми прапорами. Опісля головні хресні батьки пл. сен. Іван Нинка, пл. сен. Неоніля Сохан, Степанія Штомпіль та Степан Кравченюк внесли прапор проєкт якого виконав ст. пл. Андрій Стець та поклали його на приготований престіл. Над престолом висів образ Богоматері, що його намалював для Станиці покійний Роман Качмарський — великий приятель пластової молоді. Престіл був покритий вишиваною скатертю; на ньому стояв гуцульський свічник із восковими свічами та миска із водою з Чорного Моря, якою потім посвячено прапор.

Чину посвячення доконали довголітній парох Джерзі Ситі, а тепер парох Байону о. декан Антін Борса та довголітній душпастир Джерзі Ситі о. Зеновій Бачинський, на очах яких і під яких духовною опікою зросли більшість членів куреня юнаків, а то й їхні виховники.

Після посвячення станичний ст. пл. Любомир Білик подякував Отцям за посвячення, після чого розпочалася заприсяження хорунжого та Куреня та передачі прапора Куреневі.

Цією частиною програми проводив курінний пл. розв. Тарас Юрій Сохан. Курінний склав звіт кошовому ст. пл. Михайлові Левкові, який з черги звітував станичному ст. пл. Любомирові Біликові, а цей крайовому комендантові пластунів пл. сен. Юрієві Тарасюкові. Після цього писар Куреня пл. уч. Петро Штомпіль відчитав наказ. Відтак крайовий комендант пластунів заприсяження хорунжого пл. розв. Адріяна Кравченюка, а головні хресні батьки передали йому прапор. З новим прапором в руках хорунжого, та в асисті підхорунжих пл. розв. Степана Ничая і пл. розв. Степана Сірого, Курінь склав присягу. Крайовий комендант пластунів пл. сен. Юрій Тарасюк погратулював Куреневі з нагоди посвячення прапора, привітав юнаків від голови Крайової Пластової Старшини пл. сен. Андрія Миця, та інших членів КПС, та закликав пластунів під новим прапором ще краще працювати та змагатися на славу Божу та добро Пласту і Українського Народу.

Голова Осередку СУМА в Джерзі Ситі Нуся Вох зложила привіт, висловлюючи радість, що українська молодь гуртується та росте в українських організаціях. Від громадянства промовляв довголітній голова Відділу УККА д-р Евген Котик, підкреслюючи чесноти віру, надію й любов. Ст. пл. Роман Юзенів привітав юнаків від добрих сусідів з-поза ріки нюйоркської станиці.

Опісля курінний Тарас Сохан привітав та представив представників місцевих організацій, що ними були: Володимир Білик і Олександер Благітка від Українського Народного Дому, Юрій Ференцевич і Степан

(Закінчення на стор. 4-ій)

АДУК РОЗГОРТАЄ ПРАЦЮ

Ню Йорк. (Пресбюро АДУК) — З ініціятиви голови світової Асоціяції Діячів Української Культури д-ра Богдана Стебельського з Торонта і при співпраці Головної Управи АДУК у Америці постала весною 1977 року Делегатура АДУК у м. Спокен, стейт Вашінгтон. Очолив Делегатуру на західні стейти Америки письменник і редактор Анатоль Демусь, відомий читачам як фейлетоніст ,,Панько Незабудько'' та автор статтей у поточній пресі. Він є головою філії Українсько-Американського Клюбу, при якім працює АДУК у Спокені, де живе двомовна українська поетеса і видатна перекладачка п-і Тетяна Бишоп-Шевчук, член Асоціяції.

До Делегатури на далекому Заході належать: голова УАКлюбу інж. Володимир Клос, п-і Вікторія Клос, студентка Марта Анна Кордуба у Сіятлі, журналіст і поет д-р Іван Овечко в Колорадо та ін.

Незвичайне свято у стейті Вашінгтон

У Спокені відбулось у березні Шевченківське Свято в домі п-ва І. та М. Максименко, у присутності членів АДУК, члена міської управи Маргарети Леонард із чоловіком, подружжя жидів, які недавно прибули з України, з Одеси, й інших осіб. Доповідали: учительки Катерина Касперська англійською і Ліда Демусь українською мовами, а про творчість Т. Шевченка, присвячену жінці, — письменниця Тетяна Бишоп-Шевчук англійською мовою. Були також рецитації. Святом проводив ред. А. Демусь. Американських гостей члени УАКлюбу й АДУК поінформували про сучасне переслідування ідей Тараса Шевченка в окупованій Україні. Національні гимни ЗСА і України прослухано з платівок.

Монографічне видання про сл. п. Володимира Ласовського

Письменниця Мирослава Ласовська у Ню Йорку опрацьовує матеріяли та збирає фоторепродукції з картин сл. п. Володимира Ласовського, видатного мистця-модерніста і культурного діяча. Статті про нього, як людину і мистця пера д-ра Богдана Стебельського, поета Володимира Гаврилюка, п-і М. Ласовської та інших авторів будуть опубліковані в окремому монографічному виданні або у виданні ,,Терему'' ч. 6, журналу, що виходить у Детройті з рамени Інституту Української Культури та АДУК за редакцією Юрія Тиса-Крохмалюка. Попереднє, 5-те число ,,Терему'' було присвячене творчості Якова Гніздовського.

Вітаємо з успіхами Соню Шереґ і Марту Мачай.

Головна Управа АДУК у Америці привітала з видатним успіхом двох передових студенток УМІ Соню Шереґ та Марту Мачай — з кляси проф. Калини Чічки-Андрієнко, члена АДУК, і проф. Мела-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ПАРАСТАС НА ЦВИНТАРІ СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБУРҐУ

Гемптонбурґ, Н. Й. — Дирекція українського католицького цвинтаря Св. Духа інформує, що в неділю, 29-го травня ц. р., о год. 4-ій по полудні тут буде відправлений Парастас за усіх похованих на цьому цвинтарі осіб, що його правитиме Владика Йосиф Шмондюк при співучасті священства.

ДЕЩО ПОЛІПШИЛИСЯ ВИГЛЯДИ НА ДОГОВІР ЩОДО АТОМОВОГО РОЗЗБРОЄННЯ — ЗАЯВЛЯЄ КАРТЕР

Президент Картер під час пресконференції

Вашінгтон. — Виступаючи в четвер, 26-го травня, на пресовій конференції, президент Джіммі Картер сказав, що дещо поліпшилися вигляди на підписання нового договору між ЗСА і СССР в справі обмеження чи навіть зменшення кількости стратегічної зброї, бо тоді коли під час переговорів у Москві в березні совєтські власті категорично відкинули дві американські пропозиції в цій справі, то в недавніх переговорах у Женеві дійшло до частинного порозуміння між державним секретарем Сайрусом Венсом і совєтським міністром закордонних справ Андреєм Ґромиком, точніше, встановлено тентативний тричастинний плян щодо остаточного полагодження цієї преважливої справи. Однак, Президент підкреслив, що осталося ще багато поважних розбіжностей між становищами Вашінгтону і Москви і тому не можна вже тепер з певністю твердити, що новий договір буде незабаром підписаний.

Відповідаючи на запити журналістів, Президент заявив, що відкликання ген. Джона Сінґлявба з посту шефа штабу американських збройних сил у Південній Кореї ,,не було карою'', але додав, що не міг залишити його в Кореї, бо ген. Сінґлявб публічно скритикував рішення уряду відтягнути з Південної Кореї американські піхотинні частини. Президент Картер заявив, що ген Сінґлявб помиляється, коли твердить, що відтягнення американських з'єднань послабить оборонну спроможність Південної Кореї, бо, на думку Президента, та азійська держава досить сильна, щоб відбити будь-який напад з боку комуністичної Північної Кореї, а крім того там залишаються американські летунські частини і в тій частині Тихого океану постійно перебуває Сьома Фльота ЗСА. Ген. Сінґлявб не міг остатися на своему пості, бо це мало б деморалізуючий вплив на американських вояків в Південній Кореї — сказав президент Картер.

Відносно ситуації на Близькому Сході, Президент заявив, що хоча ЗСА ,,не мають і не повинні мати точного пляну щодо розв'язки арабсько-ізраїльського конфлікту'', бо цей конфлікт мусять розв'язати самі араби та ізраїльтяни, то додав, що Вашінґтон підтримує резолюції Об'єднаних Націй, які передбачають створення ,,батьківщини'' для палестинських арабів, звільнення Ізраїлем ,,всіх або частини'' окупованих арабських земель, встановлення ,,безпечних кордонів'' та встановлення миру. Однак, президент Картер відмовився входити в подробиці щодо палестинської ,,батьківщини'' та відносно

(Закінчення на стор. 4-ій)

ЗСА далі оборонятимуть Південну Корею перед аґресією

Сеуль. — У вівторок, 24-го травня, до столиці південної Кореї прибули заступник державного секретаря Филип Габіб і генерал Джордж Бровн, голова Об'єднаних Шефів Штабу, щоб перевести наради з південно-корейським урядом в справі постепенного відтягнення американських піхотинних частин із території цієї азійської держави. На летовищі в Сеулю, Филип Габіб, колишній амбасадор до Південної Кореї, заявив, що президент Джіммі Картер доручив йому і ген. Бровнові запевнити уряд Південної Кореї, що ЗСА продовжуватимуть ,,ґарантувати безпеку'' того союзника Америки, вказуючи на те, що в Південній Кореї остаються летунські американські з'єднання і у тій частині Тихого Океану постійно перебуває Сьома фльота ЗСА.

Филип Габіб і ген. Бровн плянують не тільки обговорювати справу відтягнення американських піхотинних частин, але також потребу скріплення оборонної спроможности південно-корейського війська, зокрема вивінування його найновішою зброєю. Як відомо, президент Джіммі Картер недавно відкликав з Південної Кореї ген. Джона Сінґлявба, шефа штабу американських збройних сил в тій азійській країні, за те, що публічно заявив, що пляни Білого Дому щодо відтягнення американських частин можуть дуже послабити Південну Корею і заохотити комуністичну Північну Корею напасти на Південну.

В середу, 25 травня, ген. Сінґлявб свідчив перед Підкомісією Палати Репрезентантів для справ збройних сил і знову заявив, що не тільки багато військовиків у Кореї, але рівнож ряд американських дипломатів у тій азійській країні вважають, що відтягнення піхотинних частин ЗСА послабить оборонну спроможність Південної Кореї і може довести до війни. Він сказав, що погоджується з принципом, що Президент ЗСА є головнокомандувачем збройних сил ЗСА, але вважає, що мусів висловити свою думку про загрозу, яка криється в плянах Білого Дому щодо відтягнення американських з'єднань з Кореї.

Того самого дня у Сеулю відбулася нарада між південно-корейським президентом Парк Чунґ Гі та представниками ЗСА, генералом Бровном і заступником державного секретаря Габібом, під час якої призидент Парк неохоче погодився на відтягнення американських частин, зазначуючи, що в заміну ЗСА повинні скріпити оборонну силу південно-корейських збройних сил. В середу Филип Габіб теж відбув нараду із лідерами опозиції в Південній Кореї, які, хоча противляться урядові Парка, теж вважають, що відтягнення американських частин є помилкою.

КИЇВСЬКА УКРАЇНСЬКА ГРУПА АПЕЛЮЄ ДО СОВІСТИ СВІТУ

Вашінгтон (УІС ,,Смолоскип''). — Комітет Гельсінкських ґарантій для України у Вашінґтоні одержав з України нові документи Київської Української громадської групи сприяння виконань Гельсінкських угод.

Документи ці — це меморандуми Київської Групи числа 4 до 9. Разом з цими документами продісталися на Захід звернення і протести Надії Світличної, Оксани Мешко, Раїси Руденко, дружини заарештованого голови Групи Миколи Руденка, автобіографічна розповідь довголітнього політв'язня Йосипа Терелі, звернення Олеся Бердника до В. Щербицького. Рівнож сюди дісталася декларація Ініціятивної Ради Альтернативної еволюції, до якої входять О. Бердник, кандидат біологічних наук з Києва Петро Харченко і, до арешту, М. Руденко. Серед документів є рівнож звернення Київської Групи до Верховної Ради СССР і до Конгресу ЗСА, звернення М. Руденка з часу перед його арештом до Міжнародної колегії юристів.

Вашінґтонський Комітет одержав також документи Литовської групи, Вірменської організації незалежности та інші матеріяли про репресії в Україні та інших республіках СССР з проханням довести їх до відома урядів і народів держав, які підписали Гельсінкські угоди.

Члени Київської групи уповноважили Вашінґтонський Комітет заступати її перед західнім світом і зокрема перед урядами держав, які братимуть участь в Беоґрадській конференції.

В листі Київської Групи сказано: ,,Здається КҐБ хоче покінчити з нами до Беоґраду. Тяжкі часи надійшли для нашої групи, але віримо в перемогу. Головне продемонструвати міжнародну солідарність в зв'язку з арештами. Активізуйте українців в цілому світі, щоб ціла буря протестів перекотилась на захист Руденка і Тихого.

Одержані матеріяли появляться окремою книгою у видавництві ,,Смолоскипу''. Вони будуть передані для української преси ще перед конференцією в Беоґраді. Вашінґтонський Комітет вже почав переклад цих документів на англійську мову і важливіші з них будуть готові перед конференцією в Беоґраді та будуть передані учасникам конференції.

Вашінґтонський Комітет закликає всі особи і організації повернути петиції з підписами в справі порушення людських прав совєтськими властями.

Білорусин захопив совєтського літака і скерував його до Швеції

Стокгольм, Швеція. — Асошієйтед Пресс інформує, що 37-річний білорусин, прізвища якого преса не подає до загального відома, захопив совєтського двомоторового літака ,,Антонов-24'' на покладі якого знаходились 18 осіб пасажирів і 5 членів обслуги і, погрожуючи бомбою, яку він ніби то заховав під плащем, наказав пілотові повернути машину в сторону Швеції. При перелеті кордону совєтського літака взяли під свою ,,охорону'' швецькі бойові літаки, які, увійшовши в контакт з совєтським пілотом, наказали йому осісти на одному з летовищ біля Стокгольму. Захоплювач літака не ставив жадного спротиву поліції, яка виявила, що він не то що не мав бомби, але взагалі був без зброї. Совєтські речники, довідавшись про випадок, зажадали негайної видачі ,,повітряного пірата''. Ганс Гольмер, комішенер стокгольмської поліції заявив, що захоплювач літака покищо не зробив формального прохання про надання йому права політичного азилю, але сказав, що він втікач з Совєтського Союзу. Гольмер при тому додав, що неназваний білорусин не подав причини втечі до Швеції, але натякав, що він не визнає совєтського режиму. Совєтський амбасадор у Швеції Міхаїл Яковлев, домагається негайної видачі літака і захоплювача літака, якого він назвав терористом і просив швецький уряд, щоб він таким уважав втікача. Покищо невідомо, яка доля чекає втікача, але кореспонденти не вірять, щоб Швеція видала його в руки КҐБ, тимбільше, що між Швецією і Совєтським Союзом немає домовлености про видачу втікачів.

Президент Картер підписав договір, про заборону атомової зброї

Вашінґтон. — В четвер, 26-го травня, президент Джіммі Картер підписав т. зв. Договір із Тлятельольсько, який був виготовлений ще десять років тому і забороняє розміщення атомової зброї в будь-якій частині Південної Америки. Своїм підписом цього договору президент Картер зобов'язав ЗСА, що не будуть інсталювати, продукувати, нагромаджувати чи вживати атомової зброї в Пуерто-Ріко, Вірджін Айлендс, як рівнож в зоні Панамського каналу та на американській військовій базі Ґвантанамо на Кубі. Вже раніше 21 південноамериканська країна ратифікувала цей договір. Таким чином, Південна Америка і терен Карабійського моря були проголошені першими територіями в світі, які мають бути цілком вільні від нуклеарної зброї.

Москва протестує проти антисовєтської пропаґанди Китаю

Москва. — Ройтер інформує, що Совєтський Союз, перший раз від смерти Мао Тсе-тунґа, формально запротестував проти інтенсивно веденої Китайською Народною Республікою антисовєтської пропаґанди. У протестній ноті міністерства закордонних справ СССР, яка була надрукована в ,,Известиях'', між іншим говориться, що ,,пекінська пропаґанда затроює совєтсько-китайські відносини''. В ноті також згадується, що Китай ,,приєднався'' до Заходу у веденні антисовєтської пропаґанди, яка обвинувачує СССР у веденні аґресивної політики і зневажливо ставиться до совєтських пропозицій для наладнання добросусідських відносин.

Появилося перше число ,,Вісника'' — органу СВУР

Ню Йорк. — У квітні цього року вийшло з друку перше число 24-сторінкового журналу ,,Вісник'', органу Союзу Ветеранів Українського Резистансу. У журналі поміщено статті політично-інформативного характеру таких авторів, як: Дмитро Лесик, інж. М. Михальчук, М. Макух, сотник І. Нечай, сотник І. Поліщук й інші, та вірш Олександра Кониського. Журнал прикрашують знімки, які віддзеркалюють життя та громадську діяльність організації СВУР та фотографія творця і командира ,,Поліської Січі'' Тараса Дмитра Бульби-Борівця. До редакційного складу ,,Вісника'' входять: головний редактор — Анатоль Домарацький, літературно-мовний редактор — інж. Петро Байбак, секретар — Дмитро Фурманець, адміністратор — Теодор Сущик та координатор - сотник Іларіон Поліщук. Обгортку цього журналу, яка є проєктом відзнаки СВУР, виготовив М. Михалевич.

,,СВОБОДА'' В КІНЦІ ЦЬОГО ТИЖНЯ

З огляду на свято ,,День пам'яті'', яке припадає на понеділок, 30-го травня, ,,Свобода'' з датою 31 травня не появиться. Чергове число друкуватиметься у вівторок з датою середи 1-го червня.

СТАН ЛЮДСЬКИХ ПРАВ У СССР — ЖАЛЮГІДНИЙ, ЗАЯВЛЯЄ СЕНАТОР РОБЕРТ ДОЛ

Сенатор Роберт Дол

Чікаго. — ,,Совєтський Союз та інші держави Варшавського Пакту цілком не шанують релігійних та національних прав і зовсім не звертають уваги на ті постанови Гельсінкської угоди, які стосуються вільнішої еміграції та об'єднання родин'' — заявив республіканський сенатор Роберт Дол із Канзасу, колишній кандидат на віце-президента ЗСА, промовляючи минулої суботи, 21-го травня, на засіданні Ради Республіканських Спадщинних Груп в Чікаго.

Сенатор Дол, який є членом Конгресової комісії нагляду за виконанням Гельсінкської угоди, сказав, що переслухання цією Комісією переконали його, що хоча дещо покращала співпраця між ЗСА і СССР в деяких технологічних і економічних ділянках, то майже нема жадного поступу на відтинку людських прав. ,,Совєтський Союз сьогодні є таким, яким був завжди — тоталітарною державою, ціллю якої є знищення навіть найбільш поміркованих спротивів проти його постійної політики заперечення індивідуальних, релігійних і національних прав.

Сенатор Роберт Дол, який недавно гостив у своїх бюрах в Капітолю учасників акції Українського Народного Союзу в обороні українських політв'язнів, хвалив становище, яке займає президент Джіммі Картер в справі людських прав, і висловив надію, що становище Президента не зміниться, зокрема під час Беоґрадської конференції, яка розпочнеться 15-го червня і має на меті розглянути наслідки Гельсінкської угоди, підписаної 35-ма державами в 1975-му році.

Щоб запевнити, що делегація ЗСА займе в Беоґраді відповідне становище до питання людських прав, сенатор Дол і республіканська конгресменка Міллісент Фенвік із Ню Джерзі внесли в обох Палатах Конгресу резолюції (Сенатська Спільна Резолюція ч. 24 і Спільна Резолюція Палати Репрезентантів ч. 221), які закликають офіційну делегацію ЗСА на Беоґрадську конференцію, щоб ,,в ясний і недвозначний спосіб ще раз підтвердила відданість американського народу справі людських прав в контексті остаточного поширення свободи людства по цілому світі'' та щоб ця делегація ,,вимагала, щоб повний порядок нарад включав представлення і вичерпну дискусію всіх порушень Гельсінкських угод''.

Нові акції Комітету Оборони України

Ню Йорк, Н. Й. (ід). — У другій половині травня ц. р. Комітет Оборони України, який діє з рамени Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Великого Ню Йорку, влаштував моторкаду в обороні українських політв'язнів та панель на тему Об'єднаних Націй.

В суботу, 14-го травня понад 20 авт взяли участь у моторкаді, метою якої було поінформувати мешканців Ню Йорку про порушення національних та людських прав в Україні. Авта кружляли по Манґеттенському острові, а учасники роздали понад 5,000 летючок, в яких інформується про ув'язнення Валентина Мороза, Юрія Шухевича, Миколу Руденка та Олексу Тихого. В летючках рівнож було надруковане звернення Комітету, до мешканців Ню Йорку, щоб вони зверталися до американського уряду з проханням, щоб представники ЗСА, які братимуть участь в Беоґрадській конференції вимагали засуду СССР й інших комуністичних країн, які не додержуються підписаних ними Гельсінкських договорів.

В п'ятницю, 20-го травня, Комітет влаштував в домі УККА-СУА панель на тему ,,Людські права і Об'єднані Нації''.

Головним доповідачем був Ґай Віґґінс, американський дипломат, який служив, як головний дорадник американського амбасадора при ОН і був представником ЗСА до Комісії людських прав у цій міжнародній Організації. Ґ. Віґґінс пояснив свою роботу в ОН, а також висвітлив потаємно привезений з СССР фільм про релігійне переслідування в Совєтському Союзі. Цей фільм включав, між іншим, інтерв'ю з матір'ю Ґеорґія Вінса, відомого українського баптистського діяча.

(Закінчення на стор. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Пам'яті поляглих

Американський нарід кожного року, в останній понеділок травня, вшановує в День Пам'яті всіх тих, які на американській землі чи на чужих територіях віддали своє життя за збереження незалежности З'єднаних Стейтів Америки і в обороні ідеалів волі та справедливости в цілому світі, ідеалів національної суверенности та індивідуальної свободи, які стали основою Деклярації Незалежности і Конституції ЗСА.

В той день до відзначування пам'яті поляглих приєднуються теж і американські громадяни українського роду, які вшановують українців і українок, які змагалися під американськими прапорами в рядах збройних сил ЗСА, як теж вшановують пам'ять всіх синів і дочок українського народу, які боролися і полягли в різних українських військових формаціях за волю і незалежність України. Вони ж змагалися за ті самі ідеали свободи і національної незалежности, за які боролися американські вояки, яких вшановують тут в ЗСА у День Пам'яті.

У цей понеділок, 30-го травня, згадуючи поляглих за ідеали індивідуальної свободи і справедливости, національної незалежности і суверенности, мусимо пам'ятати, що саме ті ідеали тепер находяться під страшною загрозою з боку найбільшої колоніяльної імперії — Совєтського Союзу. Москва не тільки старається у самому СССР довести до повної русифікації всіх поневолених нею народів шляхом „злиття народов" у нібито „єдиний радянський нарід" — а в дійсності в єдиний російський нарід — але також прикладає усіх зусиль, щоб поширити свої впливи на всі обшири світу.

Ми, українці на поселеннях, мусимо робити все можливе, щоб допомогти нашим братам і сестрам на Рідних Землях боротися проти тієї геноцидної політики Кремля, як теж мусимо прикласти всіх зусиль, щоб поінформувати вільний світ про ці народовбивчі пляни Москви і перестерегти країни Заходу, що якщо вже тепер не будуть пороблені потрібні запобіжні заходи, то їх може чекати така сама доля, яка стрінула народи Східньої Европи, які опинилися під жорстоким диктаторським пануванням комуно-московських ватажків.

На кінець травня припадають також річниці трагічної смерти двох визначних борців за волю і незалежність України — Симона Петлюри, Головного Отамана військ Української Народної Республіки в час наших Визвольних Змагань, і полковника Євгена Коновальця, командира Корпусу Січових Стрільців, провідника Української Військової Організації (УВО) та Організації Українських Націоналістів(ОУН). Вони та мільйони інших боролися і віддали своє життя за те, щоб український нарід міг жити у своїй вільній, незалежній і соборній Державі. В Цьогорічний День Пам'яті схилім свої голови перед світлими тінями Велетнів Українського Духа та перед всіми Героями, які полягли в обороні ідеалів свободи, справедливости і національної незалежности.

„Інтернаціоналізація" чи русифікація?

Здається, що останній XXУ з'їзд Комуністичної партії Совєтського Союзу і такий же з'їзд київських ступайків перейде до історії, як з'їзд, на якому комуно-російські шовіністи на практиці почали завершувати здійснювання засад творення „єдиного совєтського народу", „єдиної соціялістичної спільноти", „інтернаціональну єдність народів Совєтського Союзу", започаткували здійснювання процесу, який мав би остаточно наблизити до себе всі „совєтські нації" і створити з них справжню „спільноту народів" з однією мовою, культурою, звичаями тощо. До речі, совєтська преса чимраз частіше російську мову почала називати тепер „мовою Леніна", щоб надати їй більшого значення, а партійні республіканські заправила, на доручення „центру", влаштовують двічі до року так звані республіканські конференції, присвячені „підвищенню ефективности вивчення російської мови в школах України" і закріпленню її серед широких прошарків населення Української ССР. „Про велику мову великого російського народу" почала писати українська республіканська преса, заговорили про неї радіо і телебачення, появилися окремі видання для популяризації російської мови, як наприклад, книжка п. з. „Русский язик і література в школах Української ССР" та інші, які одним голосом назвали російську мову „мовою єднання і братерства", тобто надали їй права офіційности, а всіх тих, які мають якінебудь застереження чи виступають з критикою мовної політики Компартії, зараховують до ворогів народу, бо вони виступають не тільки проти впровадження іншої, в тому випадку російської мови до національних шкіл і інституцій, але рівночасно виступають проти „єднання і братерства" між народами Совєтського Союзу. Крім того „інтернаціоналізацію", яка є централізованим процесом ЦК КПСС, підсилюють ще й іншими засобами, а в першу чергу розподілом т. зв. „трудових кадрів". На практиці цей розподіл виглядає так, що найкращий національний елемент, переважно інтелігенцію, призначують до місцевостей у Російській Федерації, а звідти привозять урядових русифікаторів, які ставши в республіках упривілейованою верствою населення, посилюють офіційну русифікацію не тільки у шкільництві, але також у культурі і в першу чергу у побутовому щоденному житті.

Отже, не можна вже сьогодні говорити тільки про намагання режиму „інтернаціоналізувати" життя в імперії чи змагати до створення „єдиного совєтського народу", а треба з повною силою викривати русифікаційні заходи комуно-російських окупантів, які під прикриттям „інтернаціоналізму" бажають перетворити імперію в один російський моноліт.

Очевидно, мрії новітніх російських царів ледве чи здійсняться. Сьогодні, як ніколи перед тим, національна проблема стала головною проблемою СССР, а рухи спротиву, зростаючи на силі, стають складовою частиною національного життя республік, здобуваючи все ширші й ширші симпатії в населення. У XX столітті народи валять імперії, а не стараються їх будувати. Не інакше поступатимуть народи Східньої Европи.

Василь Федорончук

СОВЄТСЬКА ЕКСПАНСІЯ В АФРИЦІ

(3)

Сьогодні в Африці є дві критичні зони: з одного боку, Центрально-Південна Африка,а з другого, довга смуга великого стратегічного значення, яка простягається від Суезу до Аденської Затоки, себто до так зв. „Африканського Рога", що становить напрямок величезної ваги, як до Індійського океану, так і до Аравійської Затоки, нафтового центру світу. Вправді йдеться про географічні смуги,віддалені від себе тисячами кілометрів, але з огляду на їх велике стратегічне й економічне значення змагання між СССР і ЗСА та Заходом узагалі за перевагу в них неминуче приймає гострих форм.

Коли йдеться про Центрально-Південну Африку, то в цій зоні Анголя і Мозамбік з марксистсько-ленінськими режимами зв'язалися угодами приязні й співпраці з СССР і Кубою, натомість Заїр (колишнє бельгійське Конго) залишився в західній сфері впливів. Знову ж расистським режимам Родезії і Південної Африки загрожує партизанка негритянської більшости їх населення. Китайський вплив у цій смузі виявлявся передусім шляхом стосунків з Танзанією, але останніми часами він послабшав в наслідок внутрішньої китайської кризи, а ЗСА ще не вдалося здобути прихильність більшости африканців. Проте, підтримка Уґанди для президента Заїра Мобуту в боротьбі з інвазією з Анголі колишніх катанґських жандармів в області Шаба (кол. Катанґа) підсилила західні позиції в цій зоні. В такій хиткій рівновазі також карта Уґанди набрала видатного значення для Заходу.

Якщо мовиться про смугу Суез-Аден, то сьогодні ЗСА мають в ній, як пункти опору, Єгипет, Судан і Савдівську Арабію. Зате СССР втримує зв'язки менш або більш тривалої приязні з Сомалією і двома Єменами, а в останньому часі зміцнив свій вплив і в Етіопії. В цих рамках стає очевидним, що могло б вистачити кожній з двох суперпотуг встановити добрі стосунки ще з однією або з двома державами, щоб перехилити терези на свою користь.

Слід, однак, зазначити, що позиції переваги, здобуті Кремлем в Африці, не означають просто дефінітивну гіпотеку над кінцевою перемогою. Африканська політика Москви була напевно більш далекоглядна ніж африканська політика Заходу, і Кремль збирає сьогодні її плоди. Але гра є відкрита, враховуючи також численні невловимі елементи політичної ситуації Африки, в тому числі і природну схильність африканських народів використовувати суперництво між суперпотугами на свою виключну користь. В загальному дусі африканці ссали дві корови: капіталістичну і комуністичну.

В кожному разі дипломатичні місії Подгорного і Кастра в Африці роз'яснили тактику, яку Москва застосовує на Чорному континенті, щоб досягти своїх цілей: з одного боку, вона намагається усіма засобами підірвати режими, зв'язані в якийнебудь спосіб із Заходом, а, з другого, ставити ставку на „військову розв'язку" з метою ліквідації білих режимів Родезії і Південної Африки. Шляхом встановлення негритянських режимів у Родезії і Південній Африці і підкорення їх собі Москва прагне здобути контролю над мисом Доброї Надії, який має велике стратегічне значення. Цінну допомогу їй дає Куба. Спершу всюди прибувають кубинці, а вслід за ними приходить совєтська зброя і воєнний матеріял та аґенти КГБ, які, хоч і тримаються можливо якнайбільше в тіні , є справжніми мозками всіх операцій.

За посередництвом Анґолі, Москва озброїла також колишніх катанґських жандармів, щоб покласти свої руки і на підземні багатства Катанґи (тепер Шаба), найбагатішої області Заїру. ЗСА допустилися були грубої помилки, коли півтора року тому дозволили були СССР і Кубі встановити збройною силою марксистсько-ленінський режим в Анґолі, не відважившися підтримати до кінця прозахідні рухи, які все таки мали за собою більшість населення. Ця помилка принесла, як наслідок, рішення СССР поширити свій вплив і на Заїр. Совєтська експансія в Африці йде по стратегічній лінії Леніна, який передрікав, що Европа буде оточена з півдня.

Опір африканських країн і поразка Москви в Заїрі

Однак, совєтська експансія в Африці зазнала неочікуваної пекучої поразки в Заїрі в наслідок військової інтервенції в цій країні, на підтримку президентові Мобуту, Марокка, Франції, Єгипту і Судану. Є чимало познак на те, що інтервенція була погоджена зі ЗСА. В ній знаходиться чимало знаків теорій Бжезінського, за якими процес деколонізації є необоротним процесом, і отже остання з великих колоніяльних імперій — совєтська імперія — є вразлива на антиімперіялістичні й антиколоніяльні „віруси" подібно, як вразливими були західні колоніяльні імперії.

Зокрема тверду поставу проти совєтської експансії в Африці зайняли Єгипет і Судан. Єгипетський президент Садат ствердив, що рішення втрутитися в Заїрі входить в ширший плян невтралізації совєтської пенетрації в Африці. Стосовно дипломатичних нот, що їх вислав Кремль різним арабським країнам, щоб перестерегти їх перед будь-якою ворожою акцією проти Лівії, Садат рішуче заявив 1-го травня ц. р., що „якщо совєтські погрози не будуть перекреслені, то ми займемо становище проти неї". Лівія є сьогодні головним союзником СССР в арабському світі (не зважаючи на те, що Гедаффі ув'язнює комуністів). Її порти служать для совєтської флоти в Середземному морі, а на її території СССР нагромадив великі склади зброї, які набагато перевищують потреби лівійського війська, що нараховує в цілому 25 тисяч чоловік. В Лівії перебуває понад дві тисячі совєтських експертів і агентів.

Зі свого боку, президент Судану, ген. Нумейрі, виразно ствердив, що надійшов момент для африканців боротися проти „совєтського імперіялізму" в Африці. Єгипет і Судан, які разом представляють найбільшу демографічну і територіяльну силу континенту, рішилися загородити шлях совєтському проникванню впливів. Таким чином совєтська експансія в Африці зустрічає опір самих африканських держав.

Леся Лисак

МАЄТКИ...

[У першу річницю відходу Мами у вічність]

Вислів „маєтки" чула я не раз з уст Матері, бо так окреслювали багатство у селі, з якого Вона походила. Та це слово Мати завжди вимовляла з гумористичним забарвленням. А це тому, що до „маєтків" не прив'язувала ваги.

„Маєтки набута річ" — казала часто. — Здобуває їх людина потом і кров'ю, а потім несподівано їх втрачає. Людина мусить працювати, щоб прожити, щоб заощадити якийсь гріш на „чорну годину", але величина багатства не є запорукою щастя. Сумно, коли у маєтках людина вбачає ціль свого життя. —

Говорила це з власного досвіду. Перед війною разом з Батьком заощадили з учительської платні трохи грошей. Придбали кусник поля, щоб був свій хліб. Побудували власну хату. Хотіли забезпечитися на випадок, коли їх, тому, що були українцями, польський уряд звільнить передчасно з праці. Та прийшла війна, й все пропало. Грішми, зложеними в касі, можна було хіба витапетувати кілька стін у новій хаті. Поле знаціоналізували совєти, а в хаті, призначеній на старші роки, не довелося жити. А решта „маєтків", таких як хатнє устаткування, одежа тощо, теж пропали, бо що могли забрати зі собою дві перелякані жінки, тікаючи пішки з горіючого фронтового села? Тікали від смерти і від страшніших за смерть — совєтів вже в останній хвилині, бо ніяк не могли рішитися покидати Рідну Землю.

У цій кошмарній мандрівці, замість у гарному ліжку, спали у придорожніх ровах. Замість ковдри у білій мереженій пошивці, накривалися запорошеним плащем. Замість пухової подушки — пишні подушки вдома були Маминою гордістю — під головою був жмут сіна й кулак... Та уболівати над втраченими матеріяльними речами не було часу, бо над головами розривалися бомби, а забиті на шляхах люди були трагічним доказом, що життя цінніше від найбільших скарбів.

Жалюгідні були обставини в робітничому таборі, куди врешті попали. Язва блощиць у тісній бараковій кімнатці, в якій не було чим дихати восьми різного походження жінкам. О шостій годині ранку бралося в руки відро й мітлу і йшлося до праці. У незугарних, пошитих зі старого коца Материними руками спідницях і „куфайках". Та Мати ніколи не падала духом. Нужда й моральне приниження не могли заламати її сильного духа. Тужила тільки за Рідною Землею, але ніколи не уболівала над втраченими добрами. „Дасть Бог, скінчиться війна, якось дамо собі раду", — казала.

Давала раду в таборі „діпі", коли проминуло жахіття примусової репатріяції совєтськими людоловами. Щоб не примирати голодом на водністій таборовій зупі, заробляла шиттям. Дуже мізерні були то заробітки, бо перешивала у унрівських лахів „нову одежу" для таких же злидарів, як і ми. За той мінімальний заробіток донька купувала сахарину чи цигарки і йшла в тирольські гори міняти їх за картоплю. Часами вдалося заміняти, часами відганяли від дверей. Великим „щастям" вважалося наповнити наплечник картоплею і двигати його горами понад проваллями до залізничної станції. Далеко перед станцією, де треба було висідати, викидалося наплечник через вікно, відтак йшлося по нього. А це тому, що на станції перед табором, поліція відбирала всякі харчі. А потім вночі проховзувалося через дроти до табору, щоб таборова поліція на брамі не сконфіскувала „скарбу".

Та цієї картоплі Мати не ховала, як скупар, для себе й доньки. Ні, вона завжди знаходила голодніших від нас, тих, що ховалися в таборі „нелегально", не мали харчових карток. Запрошувала їх на „пир"...

До Америки привезли в дерев'яному куферкові нужденні таборові „маєтки" — пару старих коців, дві надщерблені мисочки, одежу, в якій незручно було тут показатися людям. Працю було трудно знайти. Та якою „щасливою" почувалася колишня вчителька, коли нарешті прийняли її на працю! Знову дали відро й мітлу, та вже платили аж п'ятдесят центів на годину...По протекції, добрі люди допомогли винайняти мешкання. Хтось з милосердя дав старе ліжко, хтось кілька тарілок, горняток. Тільки власниця мешкання обурювалася, що „діпісти" не почепили фіранок у вікнах, і через те її хата виглядає непристойно. Мати пошила зі старого простирала тимчасові занавіски, потім купили якісь старі у крамниці з барахлом...Мережані, чудові фіранки зосталися далеко вдома...

А потім вже настали добрі часи. Замість відра й мітли, колишня вчителька удостоїлася місця при швальній машині. Донька заробляла у підвалі крамниці „файф енд тен" шістдесят центів на годину. Згодом стало так добре, що навіть купили хату. Стару бо стару, але власну. Мати направляла її власними руками. Донька могла допомагати тільки вночі, бо працювала тоді чотирнадцять годин на добу на двох роботах. Не зі захланности, а з конечности.

Маєтків у тутешньому розумінні Мати ніколи не придбала, але великодушної щедрости не визбулася ніколи. Зі скромних заробітків посилала посилки рідним під совєтами, давала на всі народні цілі.

Ходила до роботи, доки були рештки сил. Коли ж хвора пішла на пенсію, не погодилася, щоб донька покривала всі хатні видатки. Худенькими руками клала на стіл гроші: „Це на електрику, це на газ, на телефон"...І всміхалася: „Мусиш взяти, я маю гроші".

Дивно, дуже дивно: Мати завжди давала, і завжди мала якісь гроші. Коли донька купувала авто, Мати вийняла з каси гарну суму, кажучи: „Доки живу, хочу тобі допомогти".

Я вже ніколи не знайду такої великодушної, щедрої людини, як Мати. Вона вірила, що краще давати, ніж брати...І тепер мені безмежно болюче, що окрім молитов і квітів на могилу, нічого більше не зможу їй дати... Єдина надія, що Господь дарує їй те щастя, якого на землі не купиш за жадні маєтки...

З НАШИХ БУДНІВ

СВІТАЄ ЗОРЯ НАДІЇ!

Недавно запізнався детальніше з багатющою програмою 3-го З'їзду Сеньйорів УНСоюзу „На вершинах", як охрестив його пан інженер Куропась з Чікаґо, а який-то З'їзд відбудеться на Союзівці на протязі наступного тижня, зараз після закриття річних нарад Головного Уряду Українського Народного Союзу. Тим приємніше та цікавіше було мені дізнатись із „Свободи", що в розваговій частині програми бере участь і моя скромна персона... Все ж таки найцікавішою та гідною найбільшої уваги є 3-тя точка порядку нарад, тобто, — цитую дослівно: „Доповідь головного предсідника УНС, Йосипа Лисогора, в справі побудови Дому Сеньйорів на Союзівці".

Шановні Сеньйори і немегш Шановні Сеньйорки, це для нас параграф особливої вагомости, бо з доповіді головного предсідника ми, врешті, довідаємось, чи Батько-Союз притулить нас, сиріт, на рідній нашому серцю Союзівці, чи ні. Тверде слово пана головного предсідника матиме в цьому випадку вирішальне значення, так само, як тоді, коли вирішалася справа будови Української Будівлі в Джерзі Ситі: сказалося слово, а слово сталося — хмаросягом!

Грішним ділом так собі міркую і комбіную, чи не зголоситися мені ще перед відкриттям З'їзду до пані секретарки, д-р Галини Гірняк-Носковської, і зарезервувати собі заздалегідь кімнату в Союзовій Будівлі для старших віком?.. Воно-то правда, що підписаний не має покищо права вважати себе реґулярним сеньйором, бо ще йому бракує півтора року до пенсії, та поки будову заплянують, поки затвердять пляни будови всякі інспектори тощо, то моя „соціяльна" пенсія, — дай Біг її щасливо діждатися, — підійде.

Розуміється, це покищо велика невідома, і навіть сам пан управитель Квас ще цього не знає, де, в якому місці стоятиме наша „Сеньйорівка". Але в снах і в задушевних мріях вона ввижається мені завжди в розквітлому яблуневому саду коло павільйону „Київ", з відкритим видом на Блакитні гори! Господи, а там така неописана краса, що її важко змалювати навіть чародійним пензлем маестра Михайла Мороза! А якби мене спитали, чи я бажав би собі мати кімнату з вікном на павільйон „Київ", чи на „Львів", — я без найменшої надуми гукнув би по-соборницькому: „На Київ! На Київ!"

Ікер

Любов Дражевська

З НАУКОВИХ КОНФЕРЕНЦІЙ УВАН У ЗСА

„Закони українізації 1923 року і їх вплив на державну адміністрацію і шкільництво" — доповідь Р. Ільницького.

1-го лютого 1977 р. у Ню Йорку відбулось наукове засідання Комісії для дослідження пореволюційної України при УВАН у ЗСА, на якому Роман Ільницький виголосив доповідь про закони українізації 1923 р. і їх вплив на державну адміністрацію і шкільництво. Доповідач зупинився на правній сторінці проблеми; В. Голубничий і Ю. Шевельов, виступаючи в дискусії, порушили ширші аспекти.

Ільницький почав свою доповідь з „передісторії", накресливши обставини, в яких була українська мова в Україні до 1923 р., коли видано закони про українізацію. 1917 р. українська літературна мова мала за собою всього 120 років розвитку, з того 50 років була частково або цілковито заборонена. Її вживання обмежувалось літературою та гуманітарними науками. Через це Центральна Рада мусіла достосовуватися до реальних спроможностей. На початку квітня 1917 р. Тимчасовий Уряд дозволив уживати українську мову, як викладову мову, у початкових школах київської губернії, а пізніше всієї України. Не було фахівців, словників, розробленої термінології, щоб зразу українізувати середні і вищі школи. У серпні 1917 р. в Київському університеті відкрито катедри української мови, історії, літератури і права, одночасно дві гімназії з українською викладовою мовою. До кінця 1917 р. створено 52 приватні українські гімназії.

УНР фактично не видала формальних шкільних законів, були заклики. За гетьманату вийшло 8 законів. **Старі передреволюційні гімназії залишились російськими, а українські відкривались нові. Число українських** гімназій за гетьманської влади зросло до 150, вони були на утриманні держави. У Києві і Кам'янець-Подільському відкрито нові університети, а старі залишились російськими.

На сьогодні Ільницький знайшов, що першим документом комуністичного уряду було розпорядження від 9-го березня 1919 р. Народного Комісара Освіти Володимира Затонського про запровадження української мови до шкіл і піднесення української мови до статуту державної на місце російської.

У серпні 1919 р. большевиків витиснено з України. Повернувшися в Україну пізньої осени того ж року, вони 3-го грудня видали звернення до українського народу, в якому писали про усунення усіх перешкод до вільного розвитку української мови і культури, про запровадження її в школі і адміністрації. 1929 р. з'явились урядові декрети, резолюції і постанови в справі українізації.

1921 р. большевики багато зробили для теоретичного обґрунтування національного питання. В резолюції 10-го з'їзду РКП(б) з 15-го березня і в ухвалах 1-ої всеукраїнської наради КП(б)У від 24-го травня проголошено російський шовінізм головною небезпекою для будування соціялістичного суспільства на сході Европи.

1922 р. видано „Кодекс законів про народну освіту УРСР", де три параграфи стосуються українізації шкільництва.

Передісторію законів 1923 р. Ільницький закінчив згадкою про 7-му всеукраїнську партконференцію 9-го квітня 1923 р. і про 12-ий з'їзд РКП(б) 25-го квітня того ж року. Ці з'їзди створили політичний клімат, в якому з'явились закони про українізацію 1923 року.

Закон про шкільництво під назвою „Про заходи в справі українізації шкільно-виховних і культурно-освітніх установ" видала Рада Народних Комісарів УРСР 27-го липня 1923 року. Доповідач схарактеризував цей закон як перший в історії України, що запроваджував українську мову до шкіл усіх типів і всіх ступенів. Закон визначав терміни, до яких школи повинні бути українізовані.

Другий закон, про запровадження української мови в державну адміністрацію, спільно видали ВУЦВК і РНК 1-го серпня 1923 р., через три дні після шкільного закону, п. н. „Про заходи рівноправности мов і про допомогу розвиткові української мови". Ільницький сказав, що загальна настанова закону була: „мова мала служити потребам населення, а не населення престижеві мови". Всі комісаріяти УССР мали перейти на українську мову урядування, вони бо обслуговували державу, в якій більшість творили українці. Зате на поземі губерній урядова мова могла бути або українська, або російська, залежно від того, яка національність переважала кількісно.

Після проголошення цих двох законів у Комуністичній партії України почалась боротьба між членами партії українцями і не-українцями. Останніх було більше і вони припинили майже на два роки діяння українізаційних законів. Зудар кінчився перемогою української сторони. На пленумі ЦК КП(б)У, яку в той час очолював Лазар Каганович, а комісаром освіти був Олександер Шумський, засуджено русифікаційні тенденції в партії і ухвалено приступити до повної українізації партійного апарату. Така постава партії спричинила ряд урядових постанов. 30-го квітня 1925 року ВУЦВК і РНК УССР спільно видали постанову: „Про заходи до термінового переведення повної українізації радянського апарату". 16-го липня 1925 р. РНК ухвалила постанову „Про практичні заходи до українізації радянського апарату". Згідно з першою постановою, при РНК утворено Центральну Комісію по українізації на чолі з головою РНК, Власом Чубарем. Комісія почала діяти в серпні 1925 р. і до кінця року видала 16 розпоряджень і створила свої відділи в губерніях, повітах, районах і містах. Матеріяли, видані Комісією в 1925 і 1926 рр., вийшли окремою книжкою.

23-го липня 1925 р. РНК створила Державну Комісію для встановлення єдиного правопису української мови у складі 26 осіб під головуванням О. Шумського. До президії Комісії входили вчені: А. Кримський, О. Синявський і Сологуб. Редакційна робота над проєктом правопису була закінчена у лютому 1926 р. і тоді ж здано його до друку.

Перебіг українізації до 1930 р. можна простежити по багатьох джерельних матеріялах.

(Продовження буде)

ХРАМОВЕ СВЯТО В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н. Дж. — В неділю, 29-го травня ц. р., в українській православній парафії Св. Тройці при Лайонс евеню відбудеться Храмове Свято. Святочне Богослуження розпічнеться о год. 9:30 ранку, яке відслужить о. д-р Юрій Шумовський в асисті протодиякона о. Володимира. Співатиме хор ім. Д. Бортнянського в повному складі під керівництвом диригента інж. Д. Олійника. Після Богослуження відбудеться святочний обід з мистецькою програмою.

Каліфано накреслює реформу системи суспільної опіки

Вашінгтон. — Джозеф Каліфано, секретар здоров'я, освіти і суспільної опіки, в середу, 25-го травня, накреслив головні реформи системи суспільної опіки („велфер''), зазначуючи, що підставовим складником нової системи буде те, що особи, які одержують цю допомогу, мусітимуть прийняти запропоноване їм затруднення, або втратять значну частину цієї допомоги.

Каліфано, даючи пояснення до пляну президента Джіммі Картера, який буде незабаром переданий Конґресові, сказав, що матері і батьки, які мають дітей вище 13-го року життя, мусітимуть прийняти запропоновану їм працю, або втратять допомогу. Натомість вдови чи вдівці з малолітніми дітьми, як рівнож старші віком і інваліди, одержуватимуть більшу допомогу, ніж досі.

Реформа пропонує давати більшу фінансову допомогу особам, які працюють за низьку платню для приватних фірм, ніж для людей, які затруднені за ту саму платню в урядових програмах масових робіт. Метою останньої пропозиції є те, щоб заохотити безробітних пошукувати за затрудненням в приватному секторі, замість фінансово обтяжувати уряд.

Всі як один включімся в травневу акцію СКВУ!

Відбиванковий турнір в Ірвінґтоні

30 квітня Осередок СУМА в Ірвінґтоні, Н. Дж., був господарем Відбиванкового Турніру Сумівських відбиванкових дружин східнього побережжя. Організатори турніру: Михайло Шпигульський, Стефан Нагорняк, Осип Кормило і Роман Мигаль подбали про руханкові залі, приготували прийняття для учасників, як також підготовили забаву, яка відбулася після турніру.

До участи в турнірі зголосилось 17- ть дружин з таких місцевостей: Рочестер, Бостон, Філядельфія, Гартфорд, Ню Йорк, Пассейк, Йонкерс та Ірвінґтон.

Змагання відкрив, та пояснив правила гри спортовий референт Головної Управи СУМА Ярослав Петрик. СУАСТ на змаганнях репрезентував інж. Юрій Храневич.

Турнів відбувся в руханкових залях Кін коледжу в Юньйоні, Н. Дж. Змагання проходили за системою: Старші Юнаки і Дружинниці — кожний з кожним. Дружинники і Старші Юначки подвійна елімінація. Вислід змагань: Дружинниці 1-ше місце — Філядельфія, 2-ге місце — Рочестер. Дружинники 1-ше місце — Ню Йорк (Б), 2-ге місце — Йонкерс, 3-тє місце — Філядельфія. Старші Юначки: 1-ше місце — Ірвінгтон, 2-ге місце — Йонкерс, 3-тє місце — Пассейк. Старші Юнаки: 1-ше місце — Йонкерс, 2-ге місце — Гартфорд, 3-тє місце — Рочестер.

Після змагань у залі Українського Народного Дому в Ірвінґтоні відбулося прийняття для учасників турніру та роздача нагород. Відкрив прийняття молитвою о. Сирота ЧНІ з церкви Св. Івана Хрестителя. Від Управи Осередку та Головної Управи СУМА привітав учасників М. Кормило як також Іванна Кононів сказала кілька теплих слів до учасників. Нагороди роздав о. Сирота при співучасти Організаційного референта Осередку О. Кормила. Юнацька забава, яка відбувалася зараз по роздачі нагород, була однією із кращих молодечих забав. Оркестра „Хвиля'' з Банд Бруку добре себе зарепрезентувала та надала забаві українського характеру. Приємно було бачити як бавилась молодь із різних Осередків, а найкраще вийшов танець „Коломийка'', який тривав майже пів години. Після забави ще довго гуторили знайомі, та „час додому'' та „до побачення на черговому турнірі'' приневолили розставатись. Треба ствердити, що це був добре зорганізований турнір і він був успішним під кожним оглядом. Головній Управі СУМА дякуємо, що занялася розсилкою повідомлень і запрошень на турнір по Осередках.

О. К.

Травень — місяць СКВУ!

ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА

Український Хор „Думка", проіснувавши майже 30 р., ніколи не просив у нікого матеріяльної допомоги, щоб плекати і популяризувати рідну пісню на чужині і служити своїй Громаді у різних її потребах. „Молода Думка", йдучи слідами свого матірного Т-ва, також дотепер фінансової допомоги у Громади не просила, хоч деякі установи і поодинокі особи з власної ініціятиви зложили замітні дари на розбудову нашого хору.

Цим шляхом ми дозволяємо собі лише довести до загального відома, що наше Т-во є зареєстроване у стейтовому і федеральному урядах, як недоходове і всі пожертви для нього можна відтягати від податків. Між іншим, „МД" одержала в минулому році від „Ню Йорк Стейт Кансіл он ді Артс" 2,500 дол. допомоги і внесла старання про ще більшу допомогу на слідуючий сезон, але скільки ми одержимо — залежить скільки допоможе нам наша власна Громада. Чим більше ми одержимо від Громади, тим більше дадуть нам стейтовий і федеральний уряди.

Отож, якщо Ви уділяєте допомогу чи жертвуєте на добродійні цілі, так, будь ласка, майте на увазі наш дитячий хор, який вщеплює любов до рідної пісні тим, які прийдуть по нас не лише в околицях Ню Йорку, але й в інших містах, як Нюарк чи Чікаго. Зараз ведемо підготовку до відкриття нових філій „МД" в Ню Бронсвіку, а також в інших далеко віддалених наших громадах. Під цю пору у різних філіях „МД" понад 200 дітей готовиться до великого Шевченківського концерту у слідуючому році у Вашінгтоні, з можливістю виступу у Білому Домі. На цей концерт мали б з'їхатись діти з усіх міст. Літом ц. р. Управа „МД" заплянувала перевести семінар для сучасних і курс для майбутніх диригентів під керівництвом проф. Юрія Оранського.

Збереження української ідентичности — це наша мета!

ЩИРЕ СПАСИБІ

установам і поодиноким особам, які з власної ініціятиви зложили свої дари на розбудову дитячого хору „Молода Думка".

Найновіші пожертви	
Христя Блаженко і п-во Богданна і Евген Титла, у пам'ять своєї матері бл. п. Марії Блаженко	$280.00
Кредитівка „Самопоміч", Ню Йорк	200.00
Фірма м'ясних виробів Юліяна Бачинського	150.00
Фірма м'ясних виробів Ярослава Куровицького	150.00
Панство Ґіті і Василь Сосяк	100.00
Панство Оля і д-р Юліян Ґной у пам'ять свого батька, члена хору „Думка", бл. п. Романа Гноя	100.00
Фірма м'ясних виробів „Броди"	50.00
Панство Марія і д-р Володимир Душник	30.00
Братство кол. Вояків І УДивізії УНА	25.00
Д-р Марія Фішер-Слиж	25.00
Ред. Іван Керницький (Ікер)	20.00
Панство Галина і ред. Леонід Полтава	10.00
Проф. Іван Гутникевич	10.00

Всі попередні пожертви	
П-во В. і А. Шумейки, Подорож. Агенція	$500.00
Укр. Спортвий Клюб (УСК), Ню Йорк	300.00
Фірма м'ясних вир. п. Ю. Бачинського	238.00
Фірма м'ясних вир. п. Я. Куровицького	176.00
Панство Богданна і Євген Титла	133.00
Український Робітничий Союз	100.00
Б-во кол. вояків І УДивізії УНА	100.00
Пані Леся Гевко-Печко	100.00
Панство Ала і Льоньо Ґроґуль	100.00
Українська Крамниця „Арка" в Ню Йорку	55.00
Пан А. Опарик	50.00
Пані Марія і Христя Блаженко	40.00
Панство Оля і Юрій Пастернак	32.00
Український Робітничий Союз, 28-ий Відділ	25.00
Панство Оксана і інж. Богдан Рак	25.00
Панство Марія і д-р Володимир Душник	25.00
Пан Антін Слиж з Родиною	20.00

ВЕСНЯНИЙ КОНЦЕРТ „МОЛОДОЇ ДУМКИ"

з участю усіх філій Ню Йорку і околиць та Нюарку відбудеться в неділю, 19-го червня, о год. 3-ій по полудні на Оселі УРСоюзу „Верховині".

•

„Молода Думка" і її ансамблі візьмуть участь у концерті з нагоди відкриття пам'ятника О. Ольжича на Оселі в Лігайтоні, Па., в неділю, 3-го липня 1977 р., о год. 3-ій по пол.

Зголошуйтесь на подорож автобусами на „Весняний Концерт" і Концерт в Лігайтоні у Батьківських Комітетах усіх Філій МД.

•

Головна Управа „МД", маючи статус неприбуткового і звільненого від податків Т-ва, одержала від „Ню Йорк Стейт Борд оф Едукейшен" признання на фінансову допомогу на закуп харчів для українських дітей під час літнього сезону на музично-спортові, танцювальні і українознавчі заняття у всіх трьох вакаційних оселях: „Верховині", „Союзівці" і Гантері для дітей і молоді до 19 років життя.

Використайте велику фінансову допомогу для українських дітей.

•

„Молода Думка" при співпраці із Українським Спортовим Клюбом (УСК) з Ню Йорку організують

МУЗИЧНО-СПОРТОВИЙ ТАБІР

для дітей і молоді у віці від 7 до 19 років життя на Оселі УРСоюзу „Верховині" у Ґлен Спей, від 6-го до 27-го серпня. Оплата — 65 дол. тижнево (для дітей незаможних батьків дається відповідна знижка). У програмі: хорові, оперні, сольові, квартетні і т. п. співи — наука народних танців для початківців — наука гри на бандурі — семінар для сучасних і майбутніх диригентів — спорт: копаний м'яч, відбиванка, кошиківка, теніс і столова сітківка. Керівником музично-мистецької програми буде проф. Юрій Оранський (з поміччю усіх диригентів МД і окремо прошених мистців). Для спортових зайнять — найкращі інструктори УСК-у.

За аплікаціями й інформаціями писати:

"MOLODA DUMKA", 140 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

На Ваше бажання перешлемо платівку „МД" під назвою „Співайте разом з нами", за ціну 6.50 дол. Увесь дохід — на розбудову мережі „МД".

За Головну Управу дитячого хору „Молодої Думки":
Богданна Титла, секретар — Богдан Бідяк, голова

Ukrainian Childrens Choir "Moloda Dumka" is partially financed by the New York State Council on the Arts.

Відбулось посвячення...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Кравченюк від Кредитової Кооперативи „Самопоміч", Галина Білик від Союзу Українок Америки, Франц Колодій від Т-ва „Самопоміч", Микола Шеремета від Т-ва „Рідна Школа", Іван Кравчук від ООЧСУ, Мирон Сірий від УНДому в Байоні.

Курінний привітав подруг і друзів — делегатів пластових куренів, що прибули на це свято із курінними прапорами, а саме 2-ий та 21-ий Курені з Ню Йорку, 5-ий, 44-ий і 47-ий з Нюарку та 31-ий і 38-ий з Пассейку, та яких привезли виховники пл. сен. Олександра Юзенів, ст. пл. Роман Юзенів, ст. пл. Роман Пиндус і пл. сен. Володимир Бакалець.

Тарас Сохан відчитав привіт від начального пластуна пл. сен. Юрія Старосольського та основниці Пластової Станиці в Джерзі Сити пл. сен. Анни Домбчевської і її чоловіка д-ра Ілярія та передав привітання від інших пластових Куренів, що надіслали письмові привіти. Він подякував теж ст. пл. Андрієві Стецеві за виконання проєкту прапора, пластунам „Чорноморцям" за воду з Чорного Моря, Хресним Батькам, представникам пластових куренів, представникам організацій, Батькам пластової молоді та всім гостям за участь у святкуванні. Окрему подяку склав курінний зв'язковому, що теж є станичним і всім членам станичної старшини, як теж Пластприятові і його голові Степанії Штомпіль за допомогу у придбанні прапора та влаштуванні цього свята.

Перед закриттям офіційної частини свята, крайовий комендант пластунів пл. сен. Юрій Тарасюк передав ст. пл. Любомирові Біликові листа від Виховного Сектора КПС з повідомленням про надання йому 2-го ступеня юнацького виховника та склав йому відповідні побажання.

Опісля курінний запросив всіх вписатися у пропам'ятну книгу та вбити цвяшок у пропам'ятну таблицю, що її виконав пл. уч. Ігор Шевчук при допомозі батька пл. сен. Іллі, та на перекуску.

Відспіванням гимну Закарпатських Пластунів закінчено це свято, після чого гості засіли до святочно накритих столів на перекуску, що її приготовили невтомні пані з Пластприяту. Після того відбулося висвітлення прозірок з життя Куреня, яким проводили пл. розв. Степан Сірий і п. позв. Володимир Шевчук.

Посвячення прапора 51-го куреня вийшло дуже врочисто та дружньо, до чого без сумніву причинилися численна участь громадянства і пластунів. На залі було видно пластунів, що колись пластували в Джерзі Сити, між ними колишнього станичного пл. сен. Маркіяна Титлу, що прибув на це свято з родиною.

ДЕЩО ПОЛІПШИЛАСЯ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

питання „безпечних кордонів", чи то на західньому березі ріки Йордану, чи в Ґолянських височинах. Він теж заперечив, що його попередні заяви про потребу створення „палестинської батьківщини" частинно спричинилися до того, що ізраїльський народ в недавніх виборах голосував за правою коаліцією, як також відкинув твердження, що його „відкрите обговорення" питання атомового розброєння ще перед початком переговорів у Москві причинилося до провалу тих переговорів.

Щодо внутрішньої політики, то президент Картер перестеріг Конгрес, що задержує собі право накласти „вето" на коштовні законопроєкти законодавців, які вважатиме, що зможуть спричинитися до погіршення інфляції, або перешкодять старанням збалянсувати державний бюджет. Він сказав, що бажає якнайтіснішої співпраці з Конгресом і не хотів би вживати „вето", але якщо зайде потреба, то буде змушений протиставитися деяким фіскальним пропозиціям законодавців. Коментатори вказують, що заява Президента — це передвісник можливого поважного конфлікту між президентом Картером і контрольованим демократами Конгресом відносно видатків федерального уряду.

Президент рівнож заперечив твердження ліберальних демократичних законодавців і ряду коментаторів, що він не додержує своєї передвиборчої обіцянки щодо негайної реформи системи суспільної опіки („велфер"), вказуючи, що члени його уряду вже розроблять пляни в тій справі і що ті пропозиції незабаром будуть передані Конгресові.

Нові акції Комітету...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

В дискусії, Ґ. Віґґінс заявив, що він не думає, що московський уряд допустить до того, щоб порушення людських прав в комуністичних державах було представлене світові. Він думає, що совєтський уряд саботуватиме Београдську конференцію.

Також доповідали мгр Борис Потапенко, керівник Українського Інформативного Центру в Ню Йорку, який між іншим суґерував, щоб українці зробили старання на включення до резолюції поневолених націй додаток про право на самовизначення, згідно з Гельсінкським договором, та Марта Степаняк-Кольська.

Під час недавно відбутого засідання Комітету, адв. Аскольд Лозинський, закликав всіх членів присвятити більше часу і труду у виборчій кампанії і піддержати тих українців, які стараються бути вибраними до публічних урядів. Для прикладу він подав двох місцевих українців, які кандидують на урядові пости, а саме Олега Миськова з Ірвінгтону, який кандидує до Стейтової Асамблеї Ню Джерзі, та Роксоляну Букшовану, яка старається за позицію міської радної в Іст Орендж, Н. Дж.

АДУК РОЗГОРТАЄ ПРАЦЮ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

нії Байлової. Студентки виступали з речиталями в „Карнеґі Гол" у Ню Йорку в травні ц. р., виконуючи український та міжнародний репертуар. Соня Шереґ виступала також на радіо Дабль Ю Ен Ю Сі 23-го травня, виконавши твори Баха та „Українське скерцо" М. Сільванського. Як до виступів через радіо, так і в Карнеґі Гол жюрі вибирало найкращих з-поміж багатьох студентів музики.

Соня Шереґ виступала також на Шевченківській Академії в Озон Парку, а Марта Мачай — на вечорі АДУК у ЛМКлюбі в Ню Йорку, присвяченому пам'яті поета-вісниківця Євгена Маланюка, у 80-річчя народження Поета.

Нова пропам'ятна конверта АДУК — „Україна"

АДУК випускає пропам'ятні конверти з метою поширення українського імени в ЗСА та призбирання фондів на працю. Їх розповсюджується на замовлення по 20 ц. (10 ц. для пенсіонерів, безкоштовно для молоді й учнів шкіл, які напишуть листа до АДУК українською мовою).

Після Шевченківської конверти випущено в травні нову на тему „Україна" з зображенням мапи України та сусідніх країн і текстом англійською мовою, що викриває Москву, як загарбника-колоніяліста і нищителя української мови, культури і традиції. „Україна прохає американський народ допомагати їй у боротьбі за свободу", — сказано в кінці тексту. Наступна конверта, присвячена Митрополитові-Мученикові Андреєві Шептицькому та обороні всіх Українських Церков, вийде влітку ц. р. Замовлення слати: АДУК, 136 2-га евеню, Ню Йорк 10003. Мистецьке оформлення конверти — О. Старостяка.

„Стіл української культури" на Зустрічі українців ЗСА і Канади.

На Свято Незалежности (Форт оф Джулай) у суботу й неділю, 2-го і 3-го липня ц. р., під час масової Зустрічі українців Америки і Канади на Оселі СУМА біля Елленвіллу, АДУК матиме святково обладнаний „Стіл української культури". Прохається письменників і мистців-малярів, членів АДУК, присилати по 10 примірників книжок і до 5 картин-образів на адресу Головної Управи АДУК у Ню Йорку зі списком назв, ціни та зворотної адреси найдалі до 20-го червня, або привезти твори особисто 2-го липня на Оселю.

Демонстрування прозірок „Українська Національна Революція".

У зв'язку з 60-літтям початку Української Національної Революції 1917 року АДУК у Америці випустив велику серію озвучених прозірок, демонстрування яких триває одну годину на екрані. Дотепер на запрошення висвітлено цю серію в 6 місцевостях, останнім часом — у Відділах ООЧСУ на Бруклині та в Асторії, Ню Йорк, а також у Піттсбурзі, Па., і в Чікаго, Ілл. У деяких місцевостях перед показом виступали члени Нюйоркського Відділу: актор Михайло Яблонський (голова Відділу в Ню Йорку), п-і Марія Кудрин, студентка Іванка Кузів та інші.

Композитор Ігор Білогруд — член АДУК

На запрошення Асоціяції композитор Ігор Білогруд став членом АДУК. Випускник Київської Консерваторії композиторського факультету, він студіював, між іншим, у проф. В. Грудина (головою композ. факультету був недавно померлий композитор Л. Левуцький), а потім у Німеччині — в Карлсруге у д-ра Г. Нестлера, послідовника і приятеля Гіндеміта. У Чікаго проф. Ігор Білогруд провадить власну музичну студію. Маестро є автором симфонічної поеми „Степ", музики до „Лісової пісні" Лесі Українки, кантати „Мазепиним шляхом" та ін. творів. Останньо написав видатну кантату „Сонце свободи" у співпраці з поетесою Ганною Черінь.

В 60-річчя з дня народження проф. Ігоря Михайловича Білогруда Головна Управа АДУК переслала сердечний привіт майстрові української національної музики та щиро привітала між своїм членством. 1977 рік композитор присвятив наполегливій праці над великим оперовим твором.

ГУ АДУК у Америці під керівництвом письменника Леоніда Полтави привітала окремим листом Композитора-Ювілята проф. Андрія Гнатишина у Відні у зв'язку з його 70-річчям. На прохання ГУ АДУК Корпорація „Українська Опера" в Ню Йорку налагодила ділові зв'язки з композиторами проф. Андрієм Гнатишином та проф. Ігорем Білогрудом.

Мистецькі радіопрограми АДУК

На запрошення українських радіогодин Визвольного Фронту в Америці й Канаді налагоджено випуск серії мистецьких коротких радіопрограм під керівництвом голови Відділу АДУК у Піттсбурзі ред. Павла Маренця. Дотепер вийшли чотири трихвилинні радіопрограми, оздоблені музикою й піснями монтажі з поезій Нескорених в Україні, та монтаж „1917-ий рік" з творів О. Олеся, Є. Маланюка, Б. Лепкого, О. Веретенченка та інших поетів. Декілька програм були вже передані в етер у Піттсбурзі й Чікаго, тексти кількох монтажів опубліковані в журналі „Крилаті". Випозичення однієї радіопрограми коштує 5 дол. для покриття технічних видатків і пошти. Налагоджується обмін мистецькими програмами для бажаючих Радіогодин у різних містах ЗСА і Канади.

До 90-річчя народження Олександра Архипенка

На листа з ГУ АДУК за підписом заступника голови Ждана Ласовського у справі української національности (а не російської) видатного скульптора Архипенка надійшла від Сміттсонського Інституту у Вашінгтоні відповідь, що сл. п. мистець О. Архипенко сам подав на кораблі, пливучи до Америки, свою національність як „російську"; однак, дирекція Ін-ту взяла до уваги факт його українського походження та прибуття до ЗСА з пашпортом УНР.

Гонорар на будову Церкви в Бельгії.

Член Асоціяції, двомовна поетка і мистець-ілюстратор видань для дітей, панна Оксана Киянка з Гартфорду, Конн., студентка, передала приналежний їй гонорар за ілюстрації до дитячої поеми „Котячий хор" Л. Полтави (видання ЦУ СУМ) на будову української церкви на Оселі молоді „Франкополе в Бельгії, під час перебування голови Центральної Управи СУМ мгра Омеляна Коваля у травні в Ню Йорку. Для зміцнення видавничої бази ЦУ СУМ автор тієї поеми для дітей також передав приналежний йому гонорар.

Одержано рідкісне фото з могили Івана Франка.

ГУ АДУК у Америці одержала з однієї з країн так зв. „соціялістичної співдружности" рідкісну світлину, зроблену під час розкопу могили великого Каменяра для встановлення пам'ятника на цвинтарі у Львові. На світлині видно домовину з тлінними останками великого Поета, винесену з могили нагору, перший напис на камені: Іван Франко — 1916, та скульптора сл. п. Сергія Литвиненка у молодому віці, автора величного пам'ятника Каменяреві. Після Другої світової війни з наказу окупанта було знищено бічний підпис автора-скульптора на пам'ятнику Іванові Франкові.

У листі з іншої країни з-поза залізної заслони отримано інформацію про, той злочин совєтської влади супроти скульптора сл. п. С. Литвиненка і українського мистецтва.

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВАСИЛЬ ХОМЯК, член 286 Від. УНС Б-ва св. Володимира в Джерзі Ситі, Н. Дж., помер 23 березня 1977 р. на 83 р. життя. Нар. в 1896 р. і став членом УНС в 1917 р. Залишив в смутку 8 дітей, 13 внуків і правнуків. Похорон відбувся 26 березня 1977 р. на цвинтарі св. Хреста в Норт Арлінгтон, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
П. Балутянська, секр.

ТЕОДОР ФЕДОРОВИЧ, член 54 Від. Т-ва Укр. Січ в Ню Гейвен, Конн., помер 2 квітня 1977 р. на 81 р. життя. Нар. в 1895 р. в Умані, Україна і став членом УНС в 1950 р. Залишив у смутку дружину Ніну, дочку Ніну і двоє внуків. Похорон відбувся 4 квітня 1977 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ВАСИЛЬ ЧЕРНЕЦЬКИЙ, член 248 Відділу УНС Т-ва ім. Б. Хмельницького в Коутсвілл, Па., помер 24 квітня 1977 р. на 89 Ň. життя. Нар. в 1889 р. в Україні і став членом УНС в 1925 р. Залишив у глибокому смутку дружину Татьяну і дочки Анну, Кеті та Марію. Похорон відбувся 27 квітня 1977 р. на українському цвинтарі в Коутвілл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

АГАФІЯ ГОНДОВИЧ, членка 37 Відділу УНС Т-ва Любов в Елізабет, Н. Дж., померла 21 березня 1977 р. на 88 р. життя. нар. в 1889 р. в Україні і стала членкою УНС в 1924 р. Залишила в смутку синів Петра та Івана, дочку Анну, брата, 3 внуків і 4 правнуків. Похорон відбувся 24 березня 1977 р. на цвинтарі Евергрін в Гілсайд, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
А. Гнатюк, Секр.

СОФІЯ КЛЕМАНЧУК, членка 177 Відділу УНС Т-ва Любов в Провіденс, Р. Ай.,померла 23 квітня 1977 р. на 54 р. життя. Нар. 1923 р. в Савт Атлеборо, Масс. і стала членкою УНС в 1960 р. Залишила у смутку батька Івана, 2 сестрі і трох братів. Похорон відбувся 25 квітня 1977 р. на українському православному цвинтарі св. Івана в Кумберленд, Р. Ай.

Вічна Їй Пам'ять!
І. Лаба, секр.

ЮРІЙ МАТУШЕВСЬКИЙ, член 194 Відділу УНС Т-ва Свобода в Ню Йорку, Н. Й.,помер 21 квітня 1977 р. на 72 р. життя. Нар. в 1905 р. в Україні і став членом УНС в 1961 р. Залишив в смутку дружину Ангелину і доньку Оксану. Похорон відбувся 23 квітня 1977 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Е. Манацький, секр.

ПАВЛИНА БЕРЕЗОВСЬКА, членка 168 Відділу УНС Б-ва св. Василія в Перт Амбой, Н. Дж., померла 10 квітня 1977 р. на 71 р. життя. Нар. в 1902 р. в Україні і стала членкою УНС в 1928 р. Залишила у смутку сина Василя і дочку Анну. Похорон відбувся на українському цвинтарі в Гоплави, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
І. Бабин, секр.

ПАВЛИНА МкКАРТІ, членка 171 Відділу УНС Т-ва ім. Л. Українки в Джерзі Ситі, Н. Дж., померла 29 квітня 1977 р. на 55 р. життя. Нар. в 1922 р. в Джерзі Ситі, Н. Дж. і стала членкою УНС в 1936 р. Залишила у смутку мужа Василя і синів Павла та Томаса. Похорон відбувся 3 травня 1977 р. на цвинтарі св. Хреста в Норт Арлінгтон, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Стелла Рась, секр.

МАРІЯ САВЧИН, членка 83 Відділу УНС Т-ва ім. І. Франка в Філядельфії, Па., померла на 81 р. життя. Нар. в 1896 р. в с. Рібчиці, пов. Дрогобич, Україна і стала членкою УНС в 1934 р. Залишила у смутку ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 26 квітня 1977 р. на цвинтарі Факс Чейс, в Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

МАРІЯ ТКАЧ, членка 16 Відділу УНС Т-ва Просвіти в Спрінг Валей, Н. Й., померла 22 квітня 1977 р. на 56 р. життя. Нар. в 1920 р. в Спрінг Валей, Н. Й. і стала членкою УНС в 1938 р. Залишила у смутку мужа Юрія, дві дочки, трох братів і дві сестри. Похорон відбувся 26 квітня 1977 р. на цвинтарі Ровслейл Меморіял Парк в Лінден, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
М. Москаль, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!